

Roztržené roucho

Pozdrav

Milé sestry a milí bratři, vítám Vás na dnešních bohoslužbách slovy apoštolskými:
Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi. Amen

Introit (Žalm 147, 3; 8; 11)

3 Hospodin uzdravuje ty, kdo jsou zkrúšeni v srdci, jejich rány obvazuje.

8 Hospodin zahaluje nebe mračny, připravuje zemi deště, dává na horách růst trávě.

11 Hospodin má zalíbení v těch, kdo se ho bojí, v těch, kdo čekají na jeho milosrdenství.

Píseň: EZ 253 (2x) - Slunce svítí, tak se dobře dívěj

Modlitba

Pane Bože, dárce života, přicházíme před tebe s pokorou, že jsme jen slabí lidé, často ztraceni ve vlastních představách o tom, co je důležité. Děkujeme ti za to, že se nám dávaš poznat v tichých zázracích všedního dne. Děkujeme za déšť, který zavlažuje naši zemi, za chléb na našem stole a za radost, kterou nám vkládáš do srdcí, i když pro ni zrovna nemáme viditelný důvod. Prosíme tě, odpusť nám, když si z tvých darů stavíme modly. Odpusť nám, když uctíváme lidské úspěchy, techniku nebo vlastní pohodlí místo tebe, našeho Stvořitele. Prosíme tě za ty, jejichž životy jsou dnes „chromé“ – za ty, kteří ztratili naději, odvalu nebo smysl. Dej jim sílu se narovnat. Dej nám citlivé oči, abychom v druhých viděli víru, a odvahu být tvými nástroji tam, kde je potřeba slovo povzbuzení. Pomoz nám odejít z tohoto místa s vědomím, že nemusíme být bohové ani hrdinové. Stačí, když budeme tvými dětmi, které vděčně přijímají tvou štědrost a dělí se o ni s ostatními. Skrze Ježíše Krista, našeho Pána, který nepřišel, aby se nechal obsluhovat, ale aby sloužil a dal svůj život za mnohé. Amen

I. Čtení (Sk 14, 1-18)

1 Totéž se stalo v Ikoniu: Pavel a Barnabáš vešli do židovské synagogy a mluvili tak mocně, že uvěřilo mnoho Židů i Řeků.

2 Avšak ti židé, kteří neuvěřili, pobouřili pohany a vyvolali jejich nenávisť proti bratrům.

3 Přesto tam Pavel a Barnabáš dost dlouho zůstali a přes všechny překážky mluvili o Pánu; a Pán dosvědčoval svou milost tím, že jim dával moc konat znamení a zázraky.

4 Obyvatelstvo města se rozdělilo: jedni byli při židech, druzí při apoštolech.

5 Pohané i židé se svými představiteli se chystali apoštoly ztýrat a ukamenovat.

6 Ti se o tom dověděli a uprchli do lykaonských měst Lystry a Derbe i okolí.

7 Ani tu nepřestali kázat evangelium.

8 V Lystrě žil jeden člověk, který měl ochrnuté nohy; byl chromý od narození a nikdy nechodil.

9 Ten poslouchal Pavlovo kázání. Pavel se na něho upřeně podíval, a když viděl, že věří v Boží pomoc,

10 řekl mocným hlasem: „Postav se zpřímá na nohy!“ A on vyskočil a chodil.

11 Když zástupy viděly, co Pavel učinil, provolávaly lykaonsky: „To k nám sestoupili bohové v lidské podobě!“

12 Barnabášovi začali říkat Zeus, Pavlovi pak Hermes, poněvadž to byl především on, kdo mluvil.

13 Dokonce kněz Diova chrámu před hradbami dal přivést k bráně ověncené býky a chtěl je s lidmi apoštolům obětovat.

14 Když se to Barnabáš a Pavel doslechli, roztrhli svůj oděv, vběhli do zástupu mezi lidi

15 a volali: „Co to děláte? Vždyť i my jsme smrtelní lidé jako vy. Zvěstujeme vám, abyste se od těchto marných věcí obrátili k živému Bohu, který učinil nebe, zemi, moře a všechno, co je v nich.“

16 Tento Bůh sice v minulosti nechával pohanské národy žít, jak chtěly,

17 avšak nepřestal dosvědčovat sám sebe tím, že jim prokazoval dobro: dával vám z nebe déšť i úrodu v pravý čas, sytil vás pokrmem a naplňoval radostí.“

18 Takovou řečí se jim jen s námahou podařilo zadržet zástupy, aby jim nezačaly obětovat.

“Blahoslavení jsou všichni, kteří slyší Boží slovo a ve svém srdci ho zachovávají. Amen

Slůvko dětem (lekce 27 - Filípe, pošli to dál)

Nachystáme si pro děti bílé šátky nebo ubrousky. Šátky by měly být dostatečně veliké. Bílé šátky dětem ukážeme a zeptáme se jich: Jakou barvu šátky mají a co jim ta barva připomíná? Bereme všechny nápady, ale vybereme nápad, že je to barva čistoty. Co je bílé, je čisté. Vyložíme jim, že dnes uslyší o křtu. V prvotní církvi se lidé, kteří byli pokřtěni, oblékli do bílého roucha. To roucho pak nosili dokonce několik dnů. V Bibli čteme, že ve křtu si oblékáme Krista.

Píseň: Moje male světélko

Píseň: EZ 244 - Pán Bůh je přítomen, klanějme se jemu

Kázání (Sk 14, 15)

„Co to děláte? Vždyť i my jsme smrtelní lidé jako vy. Zvěstujeme vám, abyste se od těchto marných věcí obrátili k živému Bohu, který učinil nebe, zemi, moře a všechno, co je v nich.“

Milé sestry a bratři, přátelé a hosté,

uprostřed prachu lysterských ulic je slyšet křik davu, který se během pár minut promění z vražedné smečky v nábožné uctíváče. Je to scéna jako z absurdního dramatu: dva muži, Pavel a Barnabáš, kteří ještě včera utíkali z Ikónie, aby si zachránili holý život před kamenováním, se najednou ocitají tváří v tvář jinému **extrému**. Tentokrát jim nehrozí smrt, ale něco možná mnohem nebezpečnějšího – **pokoušení stát se bohy** v očích druhých.

Tato prudká změna nálady davu nám není neznámá. Vždyť velmi podobnou cestu prošel i Ježíš. Ten, kterému v Jeruzalémě na Květnou neděli stlali pod nohy palmové ratolesti a provolávali mu „Hosanna“, stál o pár dní později před Pilátem, zatímco ten stejný dav řval „Ukřižuj ho!“. Ano, ta naše lidská přízeň je jako **jarní sníh** – ráno oslňuje svou bělostí a v poledne z ní zbude jen špinavá břevka. Pavel a Barnabáš to zakoušejí na vlastní kůži: včera byli **psanci**, dnes jsou **modlami** a zítra z nich budou opět **oběti**.

Mnozí v sobě nosíme tu touhu po uznání. Chceme, aby si nás lidé všimli, aby ocenili naši práci, naši dobrotu, naše úspěchy. A když se nám něco opravdu podaří, když obrazně řečeno „postavíme chromého na nohy“, je tak snadné nechat se **opít potleskem**. Jenže v Lystře se tato přirozená lidská potřeba zvrhla v bizarní divadlo. Místní lidé nevidí za zázrakem Boží uzdravení, ale svou vlastní představu o moci. Co vlastně tito lidé v zápalu nadšení vidí? Dia a Herma. Kdo to pro ně je? Nedostupná síla, kterou si teď konečně mohou osahat. Chtějí rituál, chtějí krev obětí, chtějí ověncené býky.

A teď mala vsuvka: „Proč vlastně Dios a Hermes? Pro tyto lidi to nebyla jen jména z učebnic, byla to jejich realita, jejich strach i jejich naděje. Věřili staré legendě o tom, že tito bohové kdysi jejich kraj navštívili a byli odmítnuti. Teď se nechtěli dopustit stejné chyby. Chtěli si svého boha pojistit, chtěli si ho ochočit skrze rituál. Vidíte tu ironii? Pavel a Barnabáš přicházejí s Bohem, který se stal člověkem, který se nenechá podplatit krví býků, nenechá se obsluhovat, ale slouží jiným a sám se za všechny obětuje. Zatímco Zeus vyžaduje věnce a slávu, Ježíš přijímá trnovou korunu a potupu. Zatímco Hermes přináší lidem jen vzkazy od náladových bohů, Kristus se sám stal Slovem, které s námi sdílí.“

Jaký je teda rozdíl mezi bohem, kterého si vymyslíme ze strachu, a Bohem, který nás hledá z lásky? To je ta klíčová otázka, před kterou stojí obyvatelé Lystry a kterou si zkusme položit i my. Protože tato snaha davu „zmocnit se“ nadpřirozena a uzavřít ho do vlastních představ nám připomíná jiný biblický moment – horu Proměnění. Když Petr, Jakub a Jan viděli Ježíše v jeho nebeské slávě po boku Mojžíše a Eliáše, jejich první reakcí bylo: „Postavíme tu tři stany.“ Proč to jako lidé takhle děláme? Chceme si tu posvátnou chvíli zakonzervovat, postavit kolem ní zdi, udělat z ní instituci. Člověk má v sobě hluboce zakořeněnou touhu vlastnit to, co ho **přesahuje**. Chceme Boha spoutat do našich katedrál, do našich dogmat nebo do našich hrdinů a bůžků. Ale Bůh, stejně jako oblak na hoře nebo jako Pavel v Lystře, se nenechá uvěznit do lidských konstrukcí.

Pavel sice udělá zázrak, ale nemá to být **show**. Protože zázrak není v tom, že člověk dostane to, co chce, ale „...že se změní tak, aby dokázal přijmout i to, co původně nechtěl, ...že si uvědomí, jak bohatý už je, aniž by mu k tomu cokoli přibýlo, ...že najde smysl a vděčnost i v těžkých chvílích, ...že zázrakem je už samotná schopnost milovat, doufat a začít znovu.“

Ale co následuje? Dav nepadá na kolena před Bohem, ale před lidmi. Jak snadno i my sami zaměňujeme **dárce za dar**? Jak často uctíváme „**nástroje**“ místo toho, kdo jimi vládne? Našimi modlami jsou dnes modernější věci. Modla je cokoli, co nám slibuje život, ale samo život nemá. Je to jako pít slanou vodu, když máme žízeň – čím víc pijeme, tím víc nás spaluje vnitřní prázdnota. Skutečná svoboda totiž začíná tam, kde přestaneme hrát roli spasitelů a přijmeme svou křehkou lidskost jako prostor pro Boží milost.

My lidé jsme mistři v tom, jak si věci komplikovat. Vytváříme složité systémy zásluh, stavíme vysoké bariéry. Ale Pavel nás vrací k jednoduchosti. Odvráťte se od těchto **nicotností** k Bohu živému. Nicotností je naše úzkost z toho, co si o nás kdo-kde myslí.

Pravá bohoslužba není v tom, že Bohu něco přinášíme, aby nás měl rád, ale v tom, že přijímáme jeho dary s vděčností a pokorou. Pavel a Barnabáš nakonec ten zástup zadrželi. Nebylo to snadné vítězství. Lidé neradi slyší, že jejich „bozi“ jsou jen chybní smrtelníci. My také neradi slyšíme, že naše jistoty jsou pomíjivé. Ale v tom **roztrženém rouchu apoštolů je větší síla než v Diově blesku**. Je v něm pravda o naší existenci. Jsme slabí lidé, ano. Ale jsme slabí lidé, které **miluje živý Bůh. Bůh, který se o nás stará v detailech, které my často přehlízíme.**

B+S. Na začátku našeho příběhu stál strach z kamenování a na konci stojí zápas o to, zůstat člověkem. Celé to vyprávění se nakonec spojuje v jednom jediném bodě: Život s Bohem není o tom, že se staneme nadlidmi, ale o tom, že se konečně staneme lidmi, kteří vědí, komu **vděčí za každý nádech**.

Nenechme se zasypat věnci slávy, které uvadnou do večera, nenechme se zlomit mnoha slovy kritiky. Naše hodnota není v tom, co o nás křičí dav, ale v tom, že nás „*Bůh živý*“ učinil součástí svého světa. Odvráťme se tedy od svých malých bůžků k velkému Bohu. Stačí k tomu pohled víry, jedno vzpřímené postavení a odvaha být prostě jen sami sebou – dětmi, které se těší z Otcovy štědrosti. Amen.

Modlitba

Hospodine, stojíme před tebou po poslechu tvého slova a v našich srdcích je zvláštní neklid. Stejně jako lidé v Lystře, i my v sobě nosíme zmatek. Často nevíme, kdy máme tleskat a kdy se máme klanět, koho máme následovat a před čím máme utéct. Rozbij naše představy o tom, že tě můžeme vlastnit nebo si tě koupit svými rituály. Ty nejsi Bohem, který čeká na krev obětních býků, ale Bohem, který se raduje z upřímného srdce. Dej nám odvahu nechtít slávu pro sebe, ale odkazovat k tobě. Nauč nás přijímat naši slabost jako dar. Amen.

Píseň: EZ 289 - Tebe, Bože, chválíme, Pane, tvoji ctíme sílu

Ohlášky

Přímluvná modlitba

Pane, přicházíme k tobě se svými díky i prosbami a vkládáme do tvých rukou svět, naše blízké i nás samé:

- Za dar svobody (Den vítězství): Děkujeme ti za mír, ve kterém můžeme žít, a za všechny, kteří v dějinách i dnes nasazují životy za spravedlnost. Prosíme, dej nám sílu být strážci pokoje a nikdy nezapomenout na cenu svobody, kterou jsi nám daroval.
- Za naše matky (Den matek): Prosíme za všechny ženy, které dávají život a lásku. Posiluj ty, které jsou unavené, potěš ty, které prožívají zármutek, a nám všem dej srdce vděčné za jejich péči, trpělivost a obětavost.
- Za ruce, které uzdravují (Mezinárodní den sester): Pane, svěřujeme ti zdravotní sestry a všechny ošetřovatele. Dej jim vytrvalost v jejich náročné službě, hlubokou empatii k trpícím a pocit, že jejich práce má v tvých očích nesmírnou hodnotu.
- Za dar odpočinku: Děkujeme za neděli a za chvíle, kdy smíme odložit práci. Nauč nás skutečně odpočívat ve tvé přítomnosti, abychom načerpali novou sílu pro všechno, co nás v příštích dnech čeká.
- Za obyčejné chvíle: Prosíme, otevři nám oči, abychom tě viděli i v těch nejmenších detailech dne – v dobrém jídle, v dešti i v tichu. Kéž naše srdce nehledají jen senzace, ale radují se z tvé věrnosti v každodennosti.
- Za ducha obětavosti: Prosíme za nás všechny, abychom nedrželi svůj život křečovitě jen pro sebe. Uč nás velkorysosti, abychom dokázali darovat svůj čas a pozornost těm, kteří nikoho nemají, a nacházeli radost v nezištné službě.
- Za dny společného setkávání: Děkujeme za toto společenství i za každé setkání s přáteli a rodinou. Prosíme, hlídej naše vztahy, uzdravuj naše nedorozumění a dej, ať se k sobě vracíme s láskou a otevřenou dlaní.
- *Všechny tyto prosby, i ty, které zůstávají skryté v hloubi našich srdcí, Ti odevzdáváme skrze Tvého milovaného Syna, Ježíše Krista.*

Vyslyš nás, prosíme, skrze Krista, našeho Pána, ukazuj nám naši vlastní odpovědnost ve zvěstování evangelia a přijmi i tuto naši společnou modlitbu.

Otče náš, který jsi na nebesích, posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť tvé je království i moc i sláva na věky. Amen

Píseň: EZ 698 – Dobře staví, kdo zná a ví, jak má v Boha doufati

Posláni (Kol 3, 23-24)

23 Cokoli děláte, dělejte upřímně, jako by to nebylo lidem, ale Pánu,

24 s vědomím, že jako odměnu dostanete podíl na jeho království. Váš Pán je Kristus, jemu sloužíte.

Požehnání (Nm 6, 24-26)

24 Hospodin tě požehná a ochrání tě,

25 Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv,

26 Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.

Píseň: EZ 787 - V království Božím místa dost